

Dispreț

de Ioana Bâldea Constantinescu

„Știi pe cineva?”

Pentru că trebuie. Toate diplomele tale, toți anii de studiu, tot ce știi și poți să faci, tot ce ai făcut e foarte frumos, sigur, vă mulțumim, *don't call us, we'll call you*, dar știi pe cineva? Pe cine trebuie, vreau să spun. La domnu' doctor, la domnu' director... nu intră așa, oricine de pe stradă, mă înțelegi, e vorba de timpul unor oameni importanți. Al unor oameni valoroși. Adică diferiți de tine. Cum, cine ești tu? Omul obișnuit. Dacă nu ai relații și nu ai rude, și nu ai susținere politică, nu știu cum să-ți spun, dar ești în barca aceea care se scufundă garantat. Acum, sigur, există cozi și liste de așteptare de trei, patru, șase luni sau un an și există scurtături. Să le găsești, e treaba ta. Așa că vezi, ce contează, de fapt, e să știi unde să cauți. Școala vieții, înțelegi? Să dai din coate. Să ai tupeu. Să fii bun de gură. Ești bun? Cum, ai fost bun la școală? Ce e aia că plătești taxe? Că-ți vezi de treabă? Că ai făcut ce? Când am zis noi că ne interesează chestia asta cu performanța? Noi vrem să ne cunoaștem, să ne înțelegem, să fim între noi, să nu se schimbe nimic dar să se schimbe prin părțile esențiale – hai că de asta ați auzit până și voi,ăștia buni la școală care munciți ca disperatii și pe urmă vă dați toți banii pe la spitale, că nu v-ați priceput să mai răsuflați, o bomboană, o atenție, păi cum? Care drepturi? Eu aici vorbesc la pereți. Când anume au contat toate astea? Noi aici avem un sistem și el funcționează. Ești tu mai tânăr și nu te-ai prins cum merge treaba. Prea verde.

Nimic nu e pe merit, aici, înțelegi? Nimic, nimic, nimic, nimic. Vrei o diplomă, vrei un post bun, vrei să ai o viață obișnuită, fără să răcnească unul și altul la tine pentru că pot, vrei să mergi la medic fără să te ploconești ca la intrarea în rai și fără să fii umilit, eventual pe banii tăi, vrei să nu se schimbe legea la fiecare mandat, vrei să muncești opt ore pe zi, vrei să depui un proiect, vrei un contract, vrei concediu, ce vrei? Vrei o funcție, vrei un diagnostic, vrei un loc la o școală bună, unde eventual să nu se țipe la copil și să nu ai un déjà-vu sistemic când te uiti în manualul lui? De ce crezi că meriți toate astea? De ce tu și nu nepotul nașului cumnatului verișoarei de-a treia? Pe cine știi tu? Cine te place? Al cui ești? Cine te ține în brațe? Aici e planeta ochilor frumoși, ce te face să crezi că ești mai cu moț? Cum adică să-ți permiți să-ți ceri drepturile, „ca un simplu cetățean”?

Simplii cetățeni se descurcă, să știi, se îndoiaie de spate, se duc la domnu' director, la domnu' doctor, la șeful șefilor și zic vaaaaai, dar vaaaaai, dar vaaaaaaai, catastrofal!, era să aveți o scamă!!! Și au grijă să evite asemenea calamități și se fac plăcuți, se fac apreciați, azi o cafeluță, mâine o prăjiturică, poimâine mai vedem, înțelegi, că și creativitatea e importantă în viață, cine zice că nu e?

Tu?

Cine ești tu?

Așa, și?



Dispreț, Ilustrație: Daniel Ivașcu

Tare greu să fii naiv, nu? Uite copiii ăștia de-acum, cum le ziiiice? Snowflake! Numai gărgăuni, numai bazaconii, numai intoxicații, numai empatie, numai argumente, numai merite, domnule, ce merite să ai când nici n-ai deschis bine ochii-n lume și nu cunoști PE NIMENI?

Să plece? Păi foarte bine, să plece! Da' cine-i oprește? Cine stă în calea fericirii lor? Noi aici am aranjat treburile și avem un sistem, și avem niște valori, și avem chiar și niște reguli, bineînțeles că nu la fel pentru toată lumea, nici nu se poate asta, că doar nu trăim în basme de copii mici.

Astea sunt bazaconii, nu umblă câinii cu covrigi în coadă pe nicăieri...

Și aici poți fi fericit.

Foarte fericit.

Trebuie doar să știi pe cineva.

De exemplu, pe mine.